

sig selv det mest spændende værk at læse, men sandheden er trods alt, at i finansloven kan man aflæse regeringens intentioner om fremtiden: hvilken vej udviklingen går og skal gå, hvordan velfærdssamfundet skal udbygges og sikres.

Og jeg skal ikke lægge skjul på – og det er vel heller ikke nogen hemmelighed for finansministeren – at vi i Venstre var skuffede over regeringens ambitionsniveau i det fremsatte forslag. Det er et lidt apatisk forslag uden kraft og vilje, ja, finanslovsforslaget kan måske bedst sammenlignes med en varmluftballon uden varm luft: det ligesom ikke rigtig flytter sig.

Men jeg vil godt sige til finansministeren, at i Venstre glæder vi os over, at det på mange måder går godt med dansk økonomi. Vi er begunstiget af milde vinde udefra. Vi har oplevet et stærkt fald i det internationale renteniveau, den japanske diskonto er på ½ pct., den tyske er på 2½ pct., og vi har oplevet store stigninger i aktiekurserne på Wall Street. Det har naturligvis smittet af på den danske rente og de danske obligations- og aktiekurser.

Nu er der så nogen, der taler om, at Danmark er foregangsland, men jeg tror, det bliver svært at finde en eneste økonom uden for regeringen, der mener, at det er den danske indsats, der har medført den lave japanske rente og den lave tyske rente, eller at det er den danske regering, der har presset kurserne op på børsen i New York. Nej, det er nok sådan, at højkonjunktoren i Danmark har afsæt i omverdenen og et afsæt i 1993 fra et massivt overskud på betalingsbalancen. Det har selvfølgelig alt sammen medført mulighed for en høj aktivitet i Danmark med investeringer og større privat beskæftigelse til følge.

Vi glæder os da også over, at den private beskæftigelse er steget til 1.790.000. Vi er næsten på højde med den private beskæftigelse i 1987, hvor den var på 1.857.000. Det har givet gode muligheder for regeringen til at få løst nogle af de fundamentale problemer i dansk økonomi.

Og statens indtægter har da heller ikke manglet. I år får statskassen 100 mia. kr. mere ind i forhold til niveauet i 1992 målt i løbende priser, og næste år 97 mia. kr. mere i forhold til niveauet. For perioden 1993–98 er der tale om i alt 374 mia. kr. mere til statskassen i forhold til udgangspunktet 1992.

Så højkonjunktoren har sat sig tydelige spor i statens mulighed for at finansiere de offentlige udgifter. Man kunne derfor vente, at der var et

massivt overskud på statens finanser, men det er ikke tilfældet. Så desværre må vi endnu en gang konstatere, at lige så hurtigt som pengene er fosset ind i statskassen, lige så hurtigt er de fosset ud igen. Det er simpelt hen for ringe, at vi på finanslovsforslaget for næste år står med et reelt underskud på mere end 14 mia. kr.

Problemet er, at regeringen har ført en forfejlet politik for den offentlige sektor og for staten i særdeleshed med det resultat, at på trods af højkonjunktur og optimale muligheder for at løse strukturproblemer så er det ikke sket.

Derfor må vi konstatere, at vi i dag har over 1 million mennesker i arbejdsduelig alder, der er på overførselsindkomst. Det er 200.000 mere end i 1987, samtidig med at den del af beskæftigelsen, der er højere end i 1987, alene er den offentlige beskæftigelse.

Hertil kommer, at det er kritisabelt, at regeringen ikke ærligt og redeligt fortæller om de strukturproblemer, der er i dansk økonomi. Finansministeren forsøger med finanslovsforslaget og senest med budgetoversigten fra i torsdags at give indtryk af, at det går fantastisk godt, og at der er et overskud på statens budget, DAU-saldoen, på 10 mia. kr. i 1998. Problemet er blot, at der i 1998 opereres med engangsindtægter til statskassen på 21 mia. kr. Hvis man tager højde for dette, så er det reelle DAU-underskud på knap 12 mia. kr.

Det er uholdbart, at finansministeren bruger den meget store talentmasse i Finansministeriet til at støvsuge alle områder, hvor man er i stand til at fremrykke indtægter. Finansministeren er åbenbart blevet grebet af succesen fra sidste år, hvor han opfandt året med 13 måneder, således at de samlede engangsindtægter i 1997 udgjorde 16 mia. kr.

Den største post i år er salget af aktier i Tele Danmark, der forventes at give omkring 15 mia. kr. Hertil kommer, at finansministeren flytter momsindbetaling fra 1999 til 1998, fremrykker lønsumsafgift, fremrykker betaling af elafgifter og ændrer regler for beskatning af kursgevinster og acontoskattebetaling for virksomheder. Alt i alt fremrykker finansministeren ca. 7 mia. kr. fra 1999 til 1998.

Hvorfor går det så så galt for regeringen? Ja, svaret er selvfølgelig, at regeringen ikke magter at gennemføre de nødvendige reformer, der sikrer styr på de offentlige udgifter.

Og hertil kommer, at regeringen desværre mangler forståelse for erhvervslivets vilkår. Hvis man ønsker et velfærdssamfund, så kan